

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselői Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

VI. évfolyam, 17. szám

2016. október 03.

Búcsúzunk

Nem könnyű szakvakba foglalni azokat a gondolatokat, melyek a fejünkben kavarnak, amikor kollégánktól, tagtársunktól, barátunktól kell búcsút venni. Pöhacker Attila életútját mindenki elolvashatta a Vasutasok Szakszervezete honlapján, de az emberről ott keveset tudhattunk meg. Ki is volt ő valójában? A Vasutasok Szakszervezete vezető tisztségviselője, férj, családapa, távoli ismerős, vagy barát? Mindenkinek más.

Én szakszervezetisként ismertem meg, akkoriban már a Területi Képviselői vezetete. De a közel harminc éves ismeretségünk alatt több arcát is megismerhettem. Tőle tanultam az érdekvédelem rejtjelmeit, alapszervezeti titkárként is sokat segítette munkámat. Közel három cikluson keresztül ketten képviseltük Záhonyt szakszervezetünk Választmányában. Tüntetések, sztrájkok alkalmával mindig ott volt a tisztségviselő, és a tagság mellett. A vasút szétszedése, a rendszerváltozás súlyosan érintett Záhonyt. Ez sok munkát adott neki, hiszen egyeztetések és tárgyalások garmada kellett ahhoz, hogy minél több záhonyi munkahely megmaradjon. Szakszervezeti vezetőként volt hitele a MÁV vezérigazgatóinál is, személyes jó kapcsolatait térségünk érdekében kamatoztatta.

Emlékszem az egyik Kongresszusra, amikor Sipos István vezérigazgatói minőségében a Nyugati pályaudvarig kísért ki csapatunkat. Ez akkoriban nagy megtiszteltetésnek számított. Persze a tárgyalóasztalon túl több alkalmam volt különféle rendezvényeken is ott lenni, amelyeket ő szervezett. Sorolhatnám azokat a kirándulásokat, sportnapokat, ahol kötetlen formában voltunk együtt, mi tisztségviselők.

A legemlékezetesebb talán egy nemzetközi sportrendezvény maradt számomra, melyen a kilencvenes évek elején Belgrádban mértük össze csekély sporttudásunkat. Persze nem igazán a sport, sokkal inkább az összetartás volt a lényeg.

A munkahelyen kívül két évig koptattuk együtt az iskolapadot. Vezetőből diákká vált azokon a hétvégeken. Aztán vissza a tárgyalóasztalhoz, melynél mindig jól érvelt. De fontosnak tartotta az emberi kapcsolatokat is, a Koleszár-emléknapon is mindig ott volt.

Mit hagyott hátra? Kitartást, barátságot, emberséget, és mindenekelőtt a mozgalom iránti elkötelezettséget. Kitüntetését sosem várta, az elismerés az volt számára, ha előbbre vihette a tagság ügyeit, ha látta, hogy van értelme a küzdelmeknek. Amikor pedig sikertelenséget volt kénytelen tudomásul venni, másnap újult erővel folytatta, ahol tegnap abbahagyta.

Most már pihenj, Attila, ezután mi folytatjuk...

Juhász Tiborné

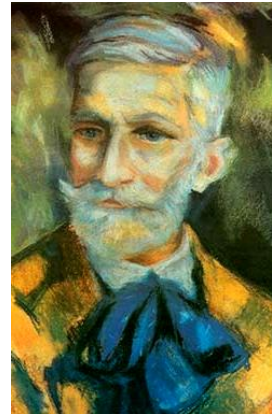

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mesém, mesém, mátkám

*Mese, mese, mátká, Pillangós madárka.
Ingó-bingó rózsá, Te vagy a fogócska!*

Szeptember-október fordulóján nem akármilyen napokra virradtunk, hiszen múlt pénteken, szeptember harmincadikán volt Benedek Elek születésnapja, mégpedig a százötvenhetedik. Igaz, nem nagy dobás, vannak páran, akiknek több lenne, de akkor is. Október elsején pedig már huszonöt éve, hogy az öregek az első számú ünnepeltek. Egész pontosan az idősek világnapja volt elsején, de most akkor öregek, vagy idősek? Vannak, akik szerint nem mindegy. És mi a közös az öregekben-idősekben és Benedek Elekben? Az, hogy nagy mesemondó volt Benedek is, meg általában a nagymamák, nagypapák is azok. Feltéve, persze, ha van, aki hallgassa őket.

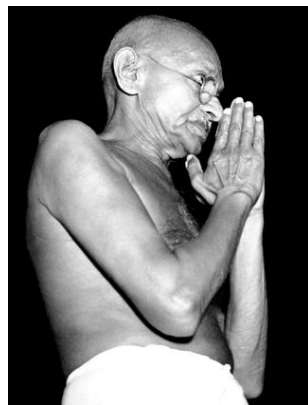
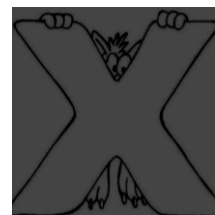
Ez a hónapforduló azért is érdekes, mert szeptember harmincadika, Benedek születésnapja, 2005 óta a magyar népmesék napja is egyben. Mesemondónk, ha már szép meséket tudott írni, nem lehetett rossz ember. Annál is inkább, mert országgyűlési képviselőként is az ifjúság irodalmával, a néprajzzal és a közoktatással foglalkozott. Elkélne pár ilyen kolléga manapság is abban a nagy házban.

De vajon mire jó a mese? Na, nem arra, amire biztosan sokan gondolnak, és elég sokan használják is... Az emberi lélek ismerői azt mondják, bölcsességet tanulhatunk belőlük, sőt, akár gyógyír lehet mindenféle nyavalyáinkra is, ha hiszünk bennük. Megtanulhatják a gyerekek, hogyan lehet jól dönteni, mitől lesznek igazságosak, és gazdagszik képzeletük is, ami azért nem utolsó dolog, akár szépséges tündérekéről, akár gonosz boszorkákáról van szó. Ráadásul szórakoztatóbb is egy jó mese, mint némelyik óriásplakát.

Nem mindegy, hogyan találkozunk a mesével, például, hogy olvassuk, vagy hallgatjuk. Olvasni fárasztó, nem tud mindenki, talán épp azért, mert gyermekkorában nem jutott meséhez. Mert akiknek a nagymamájuk mondott mesét, kényelmesen hátradőlhettek, és szabadon szárnyalhatott a képzeletük. Miután ők is megismerkedtek a betűk tömegével, már el tudták képzelni, mi a különbség a szépséges szép, és rút rusnyaság között. Sőt, mihamar megértették azt is, hogy nem a külső miatt jók a tündérek, avagy rosszak a banyák. És mire felnőttek, már nem csak a betűket rakták sorba, ha már muszáj volt, hanem értették is, mit jelentenek a kricsz-krakszok, ami fontos, hiszen gyakran egy másik, néha szebb világba repítik az embert.

Ellenben akiknek kimaradtak életükből azok a bensőséges percek, amiket a mesehallgatás, majd olvasás jelentett volna, gyakran bajba kerülnek, amint betűkkel találkoznak, de még akkor is gondjuk akad, ha felolvassák nekik azt, amit nem értenek. Mert hiányzik a képzelőerő, és annak művészete, ami arról szól, miként tudjuk magunkat mások helyébe képzelni, beleérezni mások gondjába, vagy örömébe. Ráadásul, ha nem értünk, szóbeli magyarázatokra kell hagyatkoznunk, melyek vagy igazak, vagy kevésbé azok, mint gyakran előfordul mostanság is.

Ja, míg el nem felejttem, október másodika sem akármilyen nap volt: Ghandi, Mahatma („nagy lélek”) Ghandi születésnapja. És ez hogy jön ide? Öreg mesemondóként hirdette: A gyűlölet legyőzhető a szeretettel – le is lőtték 1948-ban, de India függetlenné vált. Születésnapja pedig az erőszakmentesség világnapja lett.

Szóval becsüljük meg az öregeket, időseket és véneket, akiktől megtanulhattunk eligazodni az élet talányai között. Hiszen meséik segítettek bennünket és a még tőlünk is fiatalabbakat ahhoz, hogy még a felnőtteknek szóló meséket is megértsük, és ne szoruljunk mindenben a felkentek magyarázatára.

Hogy ne mindig mi maradjunk a kiszámoló versike vesztesei.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

NYARALÁS

Kovács tanár úr tengeren túli nyaralásán sétálgat egy áruházban, és találkozik régi tanítványával, Mórlickával.

– Hát te, Móricka, mit csinálsz errefelé? – kérdezi, mire Móricka: Tudja, tanár úr, enyém ez az áruház. Meg a szemben lévő is!

- Na, ne viccelj velem! Háromszor buktattalak meg matematikából. Hogyan tudnál egy áruházat üzemeltetni? Egyszerűen – feleli nyugodtan – Veszek valamit, mondjuk 40 dollárért, és eladom háromszázért.

– Na, hát ez a hús százalék az én hasznom...

SZEKÉR

Megy az öreg paraszt a szekérről, egyszer csak megszólal a ló: De nagyon meleg van!

Az öreg szinte lepattan a szekérről, odamegy a ló mellé, és meglepődve mondja:

– Én még soha nem halottam beszélő lovat!

– Én sem – mondja sértetten a szekér...

NÁSZÚT

Friss házasok mennek nászútra, betérnek egy nagyon hosszú, sötét alagútba. Amikor kiérnek, mondja a férj: Bocs, drágám hogy nem használtam ki az alkalmat!

– Pedig éppen meg akartalak dicsérni a fürgeségem miatt...

Balogh Attila